# Анализ на „Писмо” - Никола Вапцаров

Публикувано от **Simonsita** на **09.03.2010**

## Анализ на „Писмо” - Никола Вапцаров

Написана в рната за Вапцаров монополична форма. Сихотворението “Писмо” е една лирична изповед на бореца осмислил своя живот с участието си в големия двубой.

В стих. Вапцаров влиза в ролята на лирическия събеседник , когото иска да върне към живота отчаяният си другар и да му внуши, че самоубийството не може да бъде решение на техните жизнени проблеми. С много приятелско съчувствие той се съгласява с депресирания млад човек, че животът е като затвор , в който са разрушени всички младежки илюзии. Безизходицата е внушена чрез ярка и запомняща се картина : ..Ти помнисш ли как .. много бързо .. ни хванаха в капана на живота? .. Опомнихме се .. късно .. Бяхме вързани .. като някакви животни в клетка .. светнаха .. очите жадно .. и търсеха .. и молеха .. пощада. .. А бяхме млади, .. бяхме толкоз млади!!

Именно този живот и неговата всеотдайност подтиква не към отказ от борба , а към противопоставяне. Внушението , че животът е жесток към всички , но особено жесток към слабите. В случая самоубийството означава безсилие , поддаване на яростна агресия отвън , приемане на най-лесен път. За да спаси другаря си , лир. Герой сочи и други пътища – омразата в сърцето може да бъде трансформирана в “една борба , която днес клокочи”. Това е избор , който възвръща достойнството на човека.

Вместо отчаян и безволен самоубиец отвърнал се от живота , той би могъл да поведе борба с него. Тогава смъртта му би била възвишена , не смърт от отчаяние , а смърт в битка , смърт –саможертва. Тя е друг тип смърт – свързана с високи идеали , красива смърт , която се отнася само за духовно свободни хора. В своя порив към свободата , устремена към светлината , може да загуби живота си , но такава съдба не е жалка. Крилата са белег на достоен живот и дързост. Такава смърт лирическия герой би посрещнал твърда и с достойнство , за разлика от без мисленото прекъсване на собствения живот. Тя носи героичен ореол , възвисява и осмисля човешкия живот. Чрез идеята за нея писмото до другия се превръща и в писмо до себе си. Лирическия герой рисува собствената си смърт и сам се убеждава , че човек трябва да се бори с живота , да страда , да умира достойно.

От това стих. Изворът и омразата , и отчаянието , и вярата , която побеждава мрака на страха и примирението. Авторът ни внушава надеждата , идеята , че вярата и любовта, загубата на тези нравствено опори води до духовна смърт. Вапцаров разкрива убеждението , че вярата и саможертвата в името на живота е онази сила , която не само избавя от мрака на злото , но и прекроява земните пространства. Вярата е заличила омразата и е разчупила отчаянието , и е победила страха от смъртта. В това се изразява изповедното послание на текста : “..как вярвам аз и колко днес съм добър” . Вярата е възвърнала обичта – “Да знаеш ти , живото как обичам!”.

Powered by
Bukvar.bg
© 2010-2024